

KESKENY ÚT

A Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézet lapja 2001. IV. évfolyam, 19. szám

ISTEN SZUVERENITÁSA A
MEGTÉRÉSBEN

MIT TANÍT A BIBLIA A
MEGTÉRÉSRŐL?

LUTHER MÁRTON
MEGTÉRÉSE

AZ IGEHIRDETÉS ÉS A
MEGTÉRÉS

A MEGTÉRÉS
KÖVETKEZMÉNYEI

AKIKET AZ ÚR
MEGTALÁLT

EGYHÁZTÖRTÉNELMI
SZEMELVÉNYEK A
MEGTÉRÉSRŐL

ENGEDJÉTEK HOZZÁM
JÖNNI A GYERMEKEKET

PAPFI-GAZFI

KESKENY ÚT

Szerkesztő: Zoltán Z. Ót
Cím: 1073 Budapest,
Károlyi Gáspár utca 17/A
Tel: 06-1-222-9171
E-mail: zoltan@reformatus.hu

A Károlyi Gáspár Teológiai
és Missziói Intézet címe:

3521 Miskolc, Károlyi u. 1.
Tel: 06-36-312-111
E-mail: karmi@reformatus.hu
http://www.reformatus.org

Isten szuverenitása a megtérésben

A Szentírás tanítása szerint Isten választottai természetük szerint nem különböznek a többi bűnöstől. A bűn sírjában fekszenek eltemetve, a bűn szolgái, a harag gyermekei. Lelkileg meg kell eleveníteni őket ahhoz, hogy azoknak az áldásoknak a birtokába jussanak, amelyeket Isten előre elkészített számukra a világ megalapítása előtt az Úr Jézus Krisztusban.

Látjuk tehát, hogy a Szentlélek rá kell, hogy vegye őket arra, hogy Istenhez forduljanak bűnbánatban, és hogy hit által az Úr Jézus Krisztusra tekintsenek, aki meghalt helyettük a kereszten, és harmadnapon feltámadott megigazulásukért. Az evangélium semmit nem jelent a lelkileg halott bűnösöknek mindaddig, amíg Isten Lelke meg nem eleveníti és újjá nem szüli őket. Az Efézus 2:1 szerint pontosan ez az, amit a Szentlélek Isten cselekszik. Ő megelevenít bennünket, és így már keresni fogjuk az Urat.

Mindezek után az a kérdés: hogyan teszi Ő ezt? Úgy, hogy megajándékozza a bűnbánat és a hit ajándékával. Az ApCsel 11:18 így szól: „Ezeknek hallatára aztán megnyugovának és dicsőíték az Istent, mondván: eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre!” Az Efézus 2:8-9 ugyanezt az igazságot jelenti ki: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” Látjuk tehát, hogy a Szentlélek rábeszélése folytán – legyen az akár rövid vagy akár hosszú ideig tartó – a bűnös, akire Isten ráhelyezte az Ő kiválasztó szeretetét, megtéréshez méltó gyümölcsöket fog teremni.

A Szentlélek első munkája a megtérésben az, hogy megvilágosítja a lelket. Engedi, hogy Krisztus dicsőséges evangéliuma az ember szívébe világítson, ami által a lélek megvilágosodik, és olyannak látja magát Isten előtt, mint még azelőtt sohasem: Isten Igéjének fényében látja önmagát. Erről beszél a 2Korintus 4:3,4 is. Ő megparancsolja, hogy világosság ragyogjon a bűntől megsötétedett szívedbe, hogy megvilágítsa azt a szemeid előtt, hogy megtudd azt, amit Isten tud rólad: elveszett vagy és a bűnt gyűlölő Isten haragja alatt állsz. Látod tehát, hogy a bűn által elhomályosított értelem – az Efézus 4:18 alapján – meg kell, hogy világosodjon; ezt pedig a Szentlélek cselekszi.

Ennek a következők a következményei: te, a bűnös, bűnössé válsz a saját szemedben is azért, hogy meglátod, hogy megszegted Isten szent és igaz törvényét. Meglátod azt is, hogy Isten szemében mindig bűnös voltál, és most is az vagy. Látod tehát, hogy amikor Krisztus dicsőséges evangéliumának a fénye szívedbe világít, elkezded látni a bűnt, ami jelen van a természetemben, a szívedben, a szavaidban, a gondolataidban és a cselekedeteidben. Isten Lelkének megvilágosító ereje meggyőző afelől, hogy bűnös vagy.

A következő dolog, amit szintén a Szentlélek munkál ki a szívedben, és ami jelen van az igazi, üdvözítő megtérésben, az a megalázás. Aki a Szentlélek munkája folytán bűnösnek látja magát Isten előtt, megfosztatik minden hiábavaló öndicsekvéstől, és a kegyelem királyi trónusához vezéreltetik, hogy kegyelemért és irgalomért könyörögjön.

Az igazi megtérésben ugyancsak Isten Lelke munkálja ki bennünk a bűn iránti gyűlöletet. Elkezded gyűlölni magadat, bűneidet, gondolkodásodat, és Isten előtti képmutatásodat.

Most már tudod azt, hogy milyen vagy Isten előtt, hogy kicsoda Isten, és mit tett érted. Továbbá azt is tudod, hogy amit Isten tett érted, azt irgalomból, szeretetből és kegyelemből tette. Tudod azt, hogy Lelke által Ő munkálkodott szívedben, Krisztushoz vezetett, és hitet adott neked, hogy üdvözítő módon tekinthess az Ő Fiára. Látod tehát, kedves barátom, hogy így bánik a Szentlélek minden kiválasztott bűnösrel, és ha te még nem tapasztaltad azt, hogy ő így munkálkodott a szívedben, akkor ez azt jelenti, hogy te még elveszett vagy bűneidben.

(Részlet L. R. Shelton, JR. *Isten szuverenitása az üdvözítésben* című írásából)

(folytatás a 3. oldalon)

Mit tanít a Biblia a megtérésről?

Lehet-e megtérés nélküli keresztyénségről beszélni? Válaszunk határozott nem. Egy olyan korban, amely gúny tárgyává tette a megtérést, amelyben még a reformáció egyházai is tabú témaként kezelik azt, igenis szükségszerű és időszerű a megtérésről beszélni. Természetesen nem újdonság, hogy a megtérésre való felhívás ma olyan sok ellenszenvet vált ki, mert az Ószövetség arról tanúskodik, hogy a megtérésre hívó profétákat már akkor megverték, börtönbe vetették és megkövezték. Keresztelő János, aki azt hirdette, hogy „*térjetekek meg, mert elközelített a mennyeknek országa*” (Mt 3:2), ugyancsak nem kerülhette el az erőszakos halált. Sőt Jézus Krisztus, aki így fogalmazta meg földi szolgálatának lényegét, hogy „*nem az igazakat hívogattam jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre*” (Mt 9:13), és aki így szólt: „*...térjetekek meg, és higgyetek az evangéliumban*” (Mk 1:15), a keresztest kapta igehirdetése jutalmául.

Miért furcsa tehát, ha Krisztus tanítványainak a megtérésre való felszólítása kemény szívekbe és gúnyos mosolyokba ütközik. Ne lepődj meg, ha Madách művében, *Az ember tragédiájában*, a Sátán szájából gúnyosan hangzik: „*Látom megtérsz, sőt pietista léssz*”. Ez a gúnyos kijelentés kíséri ma is a megtérésre való felszólítást, és megtérésről beszélni bolondság a világ és az álkegyesek szemében. Hadd álljon tehát itt az, amit a mi Urunk parancsolt a mindenkori keresztyéneknek: „*...prédikáltatni kell az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve.*” (Luk 24:27)

A Biblia kétféleképpen beszél a megtérésről. Először is beszél arról az üzenetről, amely a megtérést előidézi, és beszél arról a változásról, amely az ember életében végbemegy. Az ember életében végbemenő változás alapvetően két dolgot jelent: bűnbánatot és az Úr Jézusba vetett hitet. Nézzük most meg ezeket ebben a sorrendben:

A megtérésre való hívás

A megtérésre való hívás többet jelent annál, hogy elmondjuk valakinek: „*neked meg kell térned*”. Természetesen elmondjuk ezt a felszólítást, mert Isten azt mondja, hogy „*e tudatlanság idejét elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek*” (ApCsel 17:30) De ahhoz, hogy ez a parancs értelmet nyerjen, azt is el kell mondanunk, hogy miért kell bárkinek is megtérnie.

Két üzenetünk van számára. Az első egy szomorú üzenet, amely szerint az ember annyira megromlott, hogy semmi jót nem tud tenni, amely Istennek tetsző lehetne. De nemcsak, hogy Istennek tetsző dolgokat nem tesz, hanem, amit tesz, az szennyes, tisztátalan Isten előtt, és büntetést érdemel. Nem is akármilyen büntetést, hanem az örök szenvedést és fájdalmat: a pokolt. Jó tudni, hogy önmagában ez az üzenet még nem

idéző elő megtérést, hanem csak megláttatja velünk a szent és igazságos Istent, és porba dönti az ember büszkeségét. A második üzenet, az az örömezenet, amely megmutatja a szabadulás útját Jézus Krisztusban. Amikor valaki meglátja, hogy az Ő vétkei egy hosszútűró Isten ellen, egy szenvedő és életét érte adó Megváltó ellen irányultak, akkor fog csak megtérni. Ez az örömhír, hogy van Megváltó, van értünk szenvedő, gonoszságaink büntetését elszenvedő, hozzánk irgalmasan lehajoló, és ingyen kegyelmével megragadó Krisztusunk. Ha ezt már sokszor hallottad, és mégsem tértél Őhozzá, halld meg az Ige szavát: „*Avagy megveted az Ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?*” (Róma 2:4)

A Biblia kétféleképpen beszél a megtérésről. Először is beszél arról az üzenetről, amely a megtérést előidézi, és beszél arról a változásról, amely az ember életében végbemegy.

A bűnbánat

Az első dolog, amely a megtéréskor történik az ember életében, a bűnbánat. Ezt ma nagyon sokan elfelejtik, és úgy beszélnek a megtérésükről, mint egy imádság elmondásáról, vagy mint egy klubhoz való csatlakozásról. Mostantól – gondolják egyesek – tagja lettem a keresztyének klubjának, mert a környezetemben ez a menő. Bizonyos feltételeknek eleget tettem, „megtértem”, de attól függetlenül ugyanúgy élhettek, mint eddig.

Egy dolog azonban világos, a megtérésből nem lehet megszporolni a bűnbánatot. A bűnököt nevükön kell nevezni, abba kell hagyni azok igazolását, és bánkódnunk kell, hogy Istent megszorítottuk ezek által. Mondjuk ki világosan: bűnbánat nélkül nincs megtérés. Ezért mondja Pál: „*Mostan örülök, nem azért, hogy megszorodtatok, hanem, hogy megtérésre szomorodtatok meg.*” (2Kor 7:9) Mások, ellenkezőleg, semmi mást nem hangsúlyoznak a megtérésben, csak a bűnbánatot. Úgy gondolják, hogy amíg az el nem éri a szomorúságnak azt a fokát, amely szerintük (önkéntes mércéjük szerint) elfogadható, addig nem tekinthető keresztyénnek egy személy. Ennek a felfogásnak egy még radikálisabb megnyilvánulása (az egzisztencialista, misztikus filozófia hatására) az, amikor egyenesen egy életen át tartó állapotként követelik meg ezt a bánkódat, önmarcangoló bizonytalanságot, saját bűneink fölött való rágódást. „*Szorongjatok jobban*” – mondják.

„*Mi hát a teendő?*” – kérdezik Kierkegaardal, aki így felel: „*Csak egyetlen válaszom van: a kétségbeesés.*” Szerintük csak így lehet éberem önködni a bűneinkkel szemben, mert Kierkegaard így fogalmazza ezt meg: „*Mit jelent éberem maradni? Azt jelenti, hogy bizonytalanok vagyunk, félünk és reszketünk.*” Ez lenne a biblikus bűnbánat? Ez az állandó reszketés és félelem? Nem hiszem. Pál azt mondja a bűneiket megbánó korintusiaknak: „*Annakokáért megvigasztalódtunk a ti vigasztalástokon.*” (2Kor 7:13) Ők vigasztalást is nyertek Isten Lelke által miután bánkódtak. Ez a vigasztalás pedig nem más, mint az, hogy van egy könyörülő Megváltónk. Ő a mi vigasztalásunk. Őt ölelhetjük át hitünk karjaival, és Ő töröli le könnyeinket.

(folytatás a 2. oldalról)

A hit

Ez a hit tehát nem egy üres hiszékenység, nem egy ábránd, nem egy hirtelen felbuzdulás. Miután bűnbánatunk által elfordultunk régi életünk bűneitől, meggyőlve azokat, e hit által odafordulunk Megváltónkhoz. Hiszük, hogy Ő létezik. Hiszük, hogy Ő meghalt értünk, hiszük, hogy minden bűnünk büntetését elszenvedte a kereszten. Hiszük, hogy nincs egyetlen olyan nagy gonoszság sem életünkben, amelyre az Ő bűneltörő vére ne lenne elégséges; hiszük, hogy az ezután elkövetett bűneinket is elhordozta, és az Atya előtt közbenjár értünk.

Mostantól fogva nemcsak elhiszük mindazt, amit az Úr Jézus értünk tett, hanem rá is bízunk életünket. Ez az a hit, amely megnyilvánul az igazi megtérésben. A zsoltáros szerint, aki ilyen hittel hagyatkozik Krisztusra, az így tesz bizonyosságot: „Amilyen az elválasztott gyermek az anyjánál; mint az elválasztott gyermek, olyan

John Knox prédikál

bennem az én lelkem.” Ezért folytathatja így: „Bízzál Izráel az Úrban mostantól fogva mindörökké.” (Zsolt 131:2,3) Aki felismerte bűnei miatt élete csődjét, nem tehet mást, csak azt, hogy Istenre bízva életét, jelenét és jövőjét.

Befejezésül, pedig hadd emlékeztessünk mindenkit, aki megbánta bűneit, és feltétel nélkül Krisztusra bízta életét, hogy ez nem érdem Isten előtt. Isten nem a megtérésünk érdeméért fogad el, hanem egyedül az Ő Fia áldozatának tökéletes érdeméért. Hadd lássuk meg azt, hogy kegyelem az, ha valaki megtér, és nem az ő jóságának, nemesebb jellemének tulajdonítható ez, hanem egyedül az Isten ingyen kegyelmének.

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2:8)

Bagoly Gyula

(folytatás az 1. oldalról)

Ezután a Szentlélek – a valódi megtérés részeként – egy átalakító munkát kezd el a kiválasztott bűnös szívében. Tehát a megtérés azt is jelenti, hogy elhagyjuk bűneinket, amelyeket azelőtt szerettünk, és többé nem cselekedjük azokat. Ami az üdvözítő hitet és az üdvözítő bűnbánatot illeti, a Szentlélek átalakító munkálkodása a kiválasztott bűnös szívében nem részleges, hanem teljes. Az erőtlenség meggyengítheti azt, de a kegyelem mindig árcolni fog az emberi erőtlenség ellen; és a megváltott ember gyűlölni fog mindenféle bűnt.

Oh, kedves barátom, ne mondd, hogy megtértél, ha még mindig szereted a boros poharat és az éjjeli mulatozó helyeket, vagy másvalaki házastársát a tiéden kívül! Ne mondd azt, hogy megtértél, ha még mindig ragaszkodsz kapzsisághoz, bűnös kedvteléseidhez és bűnös útidhoz! Ne mondd azt, hogy megtértél, ha szívedben még mindig gyűlölet van; haragot és rosszindulatot táplálsz testvéred, férjed, anyád vagy barátod ellen. Oh, nem – Isten választottjának a megtérése nem ilyen! Ne mondd azt, hogy megtértél, ha még mindig ragaszkodsz tisztátalansághoz és bűnös kívánságaidhoz!

A Sátán hízelegni fog, hogy vétkezzünk, de aki igazán megtért, a hívő bűnös elutasítja őt és küzd ellene. Szíve vágyik arra, hogy minden bűntől szabad legyen. Ez a kegyelmes átalakulás az újjászületéskor kezdődik el a lélekben, amikor a Szentlélek egy új szívet és egy új természetet ad a bűnösnek – így képessé teszi arra, hogy megtérjen és higgyen. A bűnös ember új teremtés lesz Jézus Krisztusban; a régiek elmúltak és íme minden újjá lett.

Most elérkeztünk a Szentlélek azon munkájához, amikor üdvözítő hitet ajándékozik a kiválasztott bűnösnek. Miközben a Szentlélek munkálkodik a kiválasztott bűnös szívében, azalatt lelki szemeit az evangéliumra, Krisztusra és az ő drága vérére irányítja, ami az üdvözítő hit tárgya.

Az Efézus 2:8-9-ben azt olvassuk, hogy üdvösségünk kegyelemből van hit által. A Galata 2:20-ban azt olvassuk, hogy ez a hit Isten választottainak a hite, a Krisztus hite. A Róma 10:17 azt tanítja, hogy „a hit hallásból van, és a hallás pedig Isten Igéje által.”

Láthatjuk tehát, hogy mit tesz a Szentlélek egy lélek üdvözítésében: kimunkálja az üdvözítő hitet a kiválasztott bűnös szívében úgy, hogy Krisztus utáni vágyat ad a bűnös szívébe, hogy átölelje Krisztust; valamint, hogy elfogadja Krisztust mint prófétát, papot és királyt.

A bűnös szíve Jézusra irányul, hogy hitének szerzőjét és bevezetőjét szemlélhesse. Az által, hogy Krisztusra néz, megmenekül, a Szentlélek megőrzi és vezeti őt mindaddig, amíg az Úr bevezeti őt dicsőségébe, hogy mindörökké vele legyen.

Hiszem, hogy ebben a két szóban – nézván Jézusra – megtaláljuk az élet értelmét, mert amink van, amire szükségünk van, és amit Isten nekünk szándékszik adni, a Jézusra való nézés által lesz a miénk.

Oh, kedves barátom, azért imádkozom, hogy a Szentlélek úgy munkálkodjon lelkedben, hogy Isten dicsősége ismeretének fénye a Jézus Krisztus arcán mutassa meg neked ezt a drága Megváltót és Urat, hogy csak Őreá tekints most és mindörökké.

(Részlet L. R. Shelton, JR. Isten szuverenitása az üdvözítésben című írásából)

Luther Márton megtérése

Ma a Reformáció vívmányairól beszélve szinte azonnal és kivétel nélkül Luther Márton neve jut először eszünkbe. Habár voltak más nagy reformátoraink is, mégis valamilyen értelemben ő gyakorolta a legnagyobb hatást ránk. Ha életére nézünk, nem is csodálkozunk ezen. Nem csak azért, mert az ő híres 95 tétele indította el a változást, hanem főleg azért, mert az ő megtérése, és az Isten kegyelme iránti gyermeki öröme ragadja meg leginkább szívünket.

Emberileg nézve az ő megtérése tükrözi legjobban a kegyelem utáni epekedést, és annak megtalálásából fakadó békességet. Életének meghatározója volt megtérése, ami nemcsak számára, de több ezer kereső számára is elhozta az örömet. Nagysága abban nyilvánult meg, hogy a vakhoz hasonlóan örömmel hirdette a lelki vakoknak, hogy Isten Fia által van szabadulás.

Fiatalkorában nem úgy indult, hogy valaha is közelebbi kapcsolata lesz a vallással. Első komolyabb elgondolkodása az élet céljáról, értelméről, Istenről, a kárhozatról akkor volt, mikor egyik közeli barátja meghalt párbajban anélkül, hogy magához vette volna halála előtt a katolikus egyház szentségeit. Ez az akkori emberi felfogás szerint egyet jelentett a kárhoyattal. Luther ezen gondolkozva szembesült először Isten ítéletével, ami azután nem is hagyta nyugodni, arra kényszerítette, hogy keresse a megoldást, elkerülve a kárhoyatot.

1505-ben, hazafelé igyekezve egy hatalmas viharba keveredett, a körülötte cikázó villámok és gyötrő lelkiismerete újra eszébe juttatta azt, hogy Isten haragja alatt áll. Életét féltve a viharban fogadást tett Szent Annának, hogy megmenekülése esetén beáll szerzetesnek. Az eső elállt, az ég kitisztult, Luther meg ott állt fogadalmával. Még ebben az évben, 22 évesen szerzetes lett belőle.

Azt hitte, hogy a szerzetesi életvitelben végre nyugalmat talál. Gondolatai azonban még jobban csak a bűnei és a kárhoyat körül forogtak. Az a gondolata, hogy szerzetességében levezekli a bűnei büntetését, nagyon hamar elpárolgott. Hiába tett meg minden jót, amit tudott, hiába virrasztott át éjszakákat térden imádkozva, hiába böjtölt és vezekelt minden kis felfedezett bűn miatt, a kárhoyattól való félelem és aggodás csak nem akart szűnni. Mindent megtett

emberileg szólva, hogy betöltse a parancsolatokat, de minél közelebb kellett volna lennie a nyugalomhoz, annál jobban az Isten felé fennálló adósságát látta. Már nem sajnált volna semmit azért, hogy végre békessége legyen. A legalantasabb munka, a legutolsóként lefekvő gyötrelme sem tudta feledtetni vele azt, hogy nincs rendbe téve az élete Istennel. Rettenetes perceket élt át, mikor már úgy látta magát, mint akin beteljesedett Isten ítélete. Egy-egy ilyen átvirrasztott éjszaka után az ifjú Luther inkább holt volt, mint eleven. Úgy tűnt, hogy egyre messzebb kerül az üdvösségtől.

A helyzet egyre reménytelenebb lett volna számára, ha egy nap nem mondta volna el gyötrő gondolatait rendfőnökének, aki nek feltűnt Luther nyomor hangulata. Luther nyíltan bevallotta, hogy nem tud hová menekülni gondolatai elől. Előljárója nagyon bölcsen azt válaszolta, hogy ezek a gyötrődések úgy kellenek lelke számára, mint a mindennapi kenyér és víz. *Nem véletlenek ezek, Isten egyszer nagy feladatokkal fog megbízni és nagy dolgok megcselekvésére fog elhívni* – mondta neki felettese. Javasolta számára a Szentírás olvasását, hogy Krisztusban keresse üdvössége reményét, ne pedig saját értelmetlen cselekedeteiben.

Sir Noel Pantone: Luther erfurti szobájában olvas

Luther megfogadta a tanácsot, és olvasni kezdte a kolostorban tartott nagy, leláncolt Bibliát. Az általa olvasott Szentírás minden lapja hamarosan gyógyír lett számára, azt olvasva, hogy az üdvösség szerzője egyedül Jézus Krisztus, amit hit által mondhatunk magunkénak. Luther a Megváltóhoz fordult, kérve és kapva ezt a kegyelmet. A gyötrődés végén Jézus kebelén végre békét és nyugalmat talált, ami földöntúli örömmel töltötte el. Felszabadultan tudott örülni, mert többé nem kellett félnie Isten ítéletétől, tudva, hogy Krisztus tökéletesen megváltotta életét. Ez az esemény lett további életének és munkájának mozgó rugója.

Nekünk is, Lutherhez hasonlóan, naponta arról a boldogító eseményről kell bizonyosságot tennünk bűnben sínylődő embertársainknak, hogy Krisztus az egyedüli Szabadító, Aki meghalt bűneinkért, Aki által életünk adóssága rendeződhet Isten előtt, és békét kötve vele Ő elfordítja haragját rólunk. (Róma 1:17)

Pápai Ernő

Az igehirdetés és a megtérés

Jelen írásunk célja, hogy az igehirdetés és a megtérés kapcsolatát mutassa be röviden az olvasóknak. Előjáróban azonnal le kell szögeznünk, hogy az igehirdetés célja Isten dicsőítése az Ő teljes tanácsvégzésének alkalmas és alkalmatlan időben történő hirdetése által. Ezen belül a pozitív cél az emberek megtérése¹. A nagy igehirdetők ezt mindig felismerték. Spurgeon például – nagyon helyesen – egyenesen az igehirdetés céljának nevezi a megtérést, és egyik könyvében egy teljes fejezetet szentel ennek a kérdéskörnek². Nyilván tisztában volt azzal is, hogy az igehirdetésnek a már megtértekhez is szólnia kell, de ezzel most nem foglalkozunk.

Az igehirdetés elsődlegessége a megtérésben

Az ember megtérése mögött a Szentháromság Isten munkája áll. De ezen túlmenően a megtérésben egyik legfontosabb szerepet játszó tényező – kegyelmi eszköz – az igehirdetés. A megtérés a hirdetett Ige és a Szentlélek együttes munkájának az eredménye. Ezzel persze nem azt állítjuk, hogy valaki nem térhet meg egy bizonyágtétel következtében vagy például a Biblia olvasása nyomán, vagy ritkábban valamilyen esemény, tragédia folytán. Mégis a legközönségesebb oka a megtérésnek egy-egy szívhez szóló igehirdetés. Ne felejtjük el, hogy Jézus maga is első prédikációjában a megtérést hirdette. Később azzal küldte ki a tanítványokat, hogy a megtérés evangéliumát hirdessék, azaz prédikálják. (Lk 24:47) Nem a csodatétel vagy a gyógyítás volt a tanítványok feladata, amint azt ma sokan hiszik. Érdekes, hogy amíg a pünkösdi csoda kapcsán „csak” háromezer, addig Péter és János prédikálása folytán ötezer ember tért meg. (ApCsel 4:4) Pál apostol is világosan beszél az igehirdetés elsődlegéről: „Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallának pedig prédikáló nélkül?” (Róma 10:14) Igehirdetés nélkül nincs hit és nincs megtérés. Isten Igéjének hallása előfeltétele az üdvözítő hit gerjedésének. Mikor voltak megtérések, ébredések? – kérdezhetjük. Ha a misszió vagy az ébredések történetét tanulmányozzuk a válasz egyértelmű: akkor, amikor erőteljes, biblikus igehirdetések hangzottak el, amelyeket Isten Lelke megáldott.

Figyeljünk néhány józanabb, az evangélium világosságával rendelkező katolikus³ megnyilatkozásra is. Az

egyik híres dominikánus szerzetes, Humbertus de Romans (meghalt 1277-ben) ezt mondta: „Krisztus csak egyszer misézett ...de nagyon fontos volt neki az imádság és a prédikálás, különösen az utóbbi.” Egy évszázaddal később, Szienai Bernát, a nagy ferences igehirdető ezt a meglepő kijelentést tette: „Ha az alábbi két dolog közül – hallgatni a misét, vagy hallgatni az igehirdetést – csak az egyiket teheted, inkább a misét kell elhagynod, semmint az igehirdetést...”⁴ Miért? Mert a mise megtérés nélkül is Istennel való megbékélést és bűnbocsánatot kínál, az igehirdetés viszont – amennyiben biblikus – megtérésre szólít fel és Krisztus egyszeri és tökéletes váltására mutat.

Ezek után talán azon töpreng az olvasó, hogy miért idézem a katolikusokat. Válaszom ez: a protestánsok megszégyenítésére! Tudniillik az igehirdetés, különösen a megtérést hangsúlyozó igehirdetés válságát éli a mai egyház. Sajnos az igehirdetések egyre rövidebbek és tartalmatlanabbak. Sok igehirdető már rég lemondott a

Csodálkozunk-e még azon, hogy üresek a templomok és egyre kevesebb megtérést látunk? Miért térnének meg az emberek, ha nem hirdetik annak szükségessége?

megtérés hirdetéséről. Egy másik szomorú jelenség az, hogy az egyházakban lassan „párbeszéd, filmek, kötetlen beszélge-

tések és színdarabok veszik át a hagyományos az igehirdetésre szánt időt”⁵ – ahogy ezt egy konzervatív teológiai folyóiratban olvassuk. Csodálkozunk-e még azon, hogy üresek a templomok és egyre kevesebb megtérést látunk? Miért térnének meg az emberek, ha nem hirdetik annak szükségessége?

Az igehirdetés veszélyei: helytelen szempontok a megtérésről

Itt három érdekesebb szemléletet fogunk bemutatni. Egyik szemlélet a liberális egyházakra jellemző, a másik kettő viszont az evangéliumi körökben figyelhető meg.

a) A liberális egyházakban vannak olyan „teológusok”, akik kerek perccel megtagadják a megtérés hirdetésének biblikus voltát és szükségességét. Juhász Tamás kolozsvári református teológiai tanár például így parodizálja a megtérést vallókat: „Ezt az önkéntes vállalatot ők *megtérésnek* nevezik. Ez az a pillanat, amikor az egyháztagok bűnbánatot gyakorolnak, megbánják tetteiket.

(folytatás a 6. oldalon)

¹ Negatív értelemben eredmény lehet a megkeményedés, az igének való ellenállás is. Lásd például a 2Kor 3:14-17-et.

² C. H. Spurgeon, *Lectures to my Students*, Book II., Ch. X. – *On Conversion as our Aim*, Pilgrim Publications, Pasadena, 1990

³ Nem szeretném, ha bárki is félreértene a két idézetet. Tudni kell ugyanis, hogy a katolikus egyház tanításából teljesen hiányzik a biblikus megtérés tana.

⁴ A teljes idézeteket lásd: John R. W. Stott, *Hiszek az igehirdetésben*, 17. o., Harmat Kiadó, Budapest, 1992

⁵ Paul Helm, *Preaching and Grace*, The Banner of Truth Magazine, 8. o., issue 117, June 1973

(folytatás az 5. oldalról)

Az ő szóhasználatukkal élve, új életbe, kegyesebb életmódba térnek át... Nem tartják elégségesnek vagy jónak azt, hogy az egyháztagság egyenlő a keresztséggel. Ők azt állítják, hogy csak attól kezdve lehet valakit keresztyénnek számítani, ha azt az illető személy megtéréssel ki is nyilatkoztatja." A népegyházi tagság védelmében pedig így érvel: „... azt, hogy az egyházban lévők azt mondják, térjen meg, nem tudjuk elfogadni... Ezeket megtérésre szólítani fel, tévedés.”¹ Szerinte a megtérést egyáltalán nem kell prédikálni, sőt a gyülekezet nem is szólítható fel megtérésre. Ez egyszerűen döbbenetes! Akinek bármilyen kételye támadt volna a megtérés tanának biblikus volta felől olvasásra ajánljuk a II. Helvét Hitvallás XIV. illetve a Westminsteri Hitvallás XV. fejezeteit.

b) A megtérés evangéliumának hirdetésekor vigyázni kell arra is, hogy az evangéliumot és Isten kegyelmét ne tegyük olcsóvá. Ez az ún. arminianus² igehirdetés, amely evangéliumi körökben ma igen elterjedt. Lényege, hogy az ember döntésétől teszi függővé a megtérést, annak időztetését illetve Krisztus elfogadását. A hallgatót nem a bűnei, Isten haragja vagy kegyelemre való szorultsága vezeti megtérésre, hanem inkább megesis a szíve azon a Krisztuson, aki a szíve kapuján zörget és türelmesen vár. Az ember képes

Krisztushoz jönni, van szabad akarata, és együtt munkálkodhat Istennel saját megtérésében – tanítják őket. Az igehirdetés pedig arra próbálja rávenni

az embert, hogy mennyivel jobb és nemesebb dolog lenne Isten mellett dönteni, aki feltétel nélkül szereti őt. A bűnösség és romlottság nem annyira emberi természetünk alapállapota, hanem inkább „rossz” cselekedeteink felhalmozásából adódik. Sajnos ezek az igehirdetések egy hamis isten- és emberképet körvonalaznak, amelyek nem állnak meg az Ige mérlegén.

c) Másfelől, ne féljünk az evangéliumot szabadon felkínálni a hallgatóknak, felszólítván őket, hogy jöjjenek Krisztushoz, térjenek meg és fogadják el a kereszthalál által megszerzett üdvjüket. Vannak tudniillik olyan keresztyének, akik azt vallják, hogy mivel az ember teljesen romlott és nem keresi Istent, főleg a képességeire apellálni és hívogatni őt, hiszen teljességgel alkalmatlan és képtelen arra, hogy Krisztushoz jöjjön. Mégis mi az Ige alapján úgy látjuk, hogy nekünk kötelességünk az evangéliumot felkínálni, a hallgatók alkalmatlansága ellenére. A többi bízunk a Szentlélek munkájára, amely alkalmassá teheti őket az Ige meghallására, az Isten utáni vágyakozásra és az engedelmessegre. Nézzünk meg néhány bibliai meghívást: „*Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és*

egyetek... hallgassatok, hallgassatok reám... hajtsátok ide fületeket és jertek hozzám.” (Ézs 55:1-3) Jézus is – bár pontosan tudta, hogy kicsoda az ember³ – így szólította meg a hallgatót: „*Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat...*” (Mt 11:28-29) Reménytelen hívogató lenne? Nem hisszük. Az Ige alapján szükséges meghívni az embereket Krisztushoz, még akkor is, ha tudjuk, hogy csak azok fognak Őhöz jönni, akiket az Atya vonz és neki adott. Ez volt röviden az igehirdetéssel kapcsolatos harmadik veszély, az ún. hiperkálvinizmus veszélye.⁴

Mit kell tehát tartalmazniuk a megtérést szorgalmazó igehirdetéseknak?

Melyek azok a lényeges elemek, amelyeket érintenie kell az igehirdetőnek akkor, ha egy „egészséges” megtérés a cél, nem pedig egy pillanatnyi, felületes, érzelmi „döntés”, misztikus megtapasztalás? Itt három fő bibliai témakört neveznénk meg.⁵ Ezeket – amennyiből lehet – mindig bele kell foglalni a igehirdetésbe. Nézzük hát ezt a felosztást:

a) *Istenről és a Bibliáról szóló témák.* Az igehirdetőnek érintenie kell Isten karakterét és tulajdonságait (egy biblikus istenkép kialakítása végett), különösen az Ő szentségét, igazságosságát és szeretetét. Továbbá beszélnie kell Isten megismerhetőségéről, a kijelentés szükségességéről, majd annak eredetiségéről és tekintélyéről. Mindenképpen ki kell térni a Szentlélek szuverén munkájára is.

b) *Az emberi természet elesett állapotáról szóló témák.* Tárgyalni

kell a bűn, az ember teljes romlottságának és elveszett állapotának kérdését. Ki kell fejteni, hogy az ember lázadásban és ellenségeskedésben áll Istennel. Beszélni kell a bűn következményeiről, úgy ez életben, mint a halálban. Szólni kell a halál bizonyosságáról és a bűnbocsánat szükségességéről.

c) *Az üdvösség útjához kötődő témák.* Itt mindeképpen meg kell említeni Isten kegyelmét, az üdvösség ingyenes voltát, ki kell térni Jézus Krisztus személyére és munkájára – különösen az Ő váltásának engesztelő és megbékéltető jellegére. Továbbá világossá kell tenni a hit, a megtérés fogalmát, felcsillantani az üdvösség áldásait és javait, nyomatékosan kell tenni az evangélium és Jézus Krisztus kizárólagosságát, valamint rá kell mutatni az evangélium elutasításának következményeire.

Testvérek imádkozunk azért, hogy Isten áldja meg a biblikus igehirdetéseket az Ő Lelke kenetével, hogy eredeti megtérések tanúi lehessünk az Ő dicsőségére.

Szőke Imre

³ Jn 2:25 „... nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről: mert magától is tudta, mi volt az emberben.”

⁴ A hiperkálvinizmus persze mást is képviselt – például azt, hogy főleg a misszió, hiszen Isten amúgy is gondoskodni fog a választottak megtéréséről. Ezek a testvérek csak éppen arról feledkeztek meg, hogy Isten a választottak megtérésében eszközöket használ – egyik ilyen eszköz pontosan az igehirdetés, illetve a misszió.

⁵ A témakörök hármas felosztását a *Sword & Trowel* Magazin, 2001/1 számából vettem át (25. o.)

¹ Juhász Tamás, *Egyház az egyházban?* Szabadság – kolozsvári napilap, 8. o., 2000. március 13.

² Arminius Jakab (1560-1609) holland teológusról elnevezett teológiai irányzat

A megtérés következményei

A megtérésnek sok következménye van a megtért személy életében. Pál írja az efézusiaknak, hogy amikor még a világ szerint éltek, a testük kívánságaiban jártak „cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akarataj”. (Ef 2:3) Pál ezt múlt időben mondja, ez régen volt, most már másképp van.

A megtérésünk által azonban nem minden változik meg hirtelen az életünkben. A megtérés elsősorban egy gondolkodásbeli, értelembeli változás, amelynek következtében megismerem Istent, megismerem önmagam, megismerem Megváltómat, és megismerem új kötelességeimet. Ezután már különbséget tudok tenni jó és rossz között; Isten akarata és az én bűnös vágyaim, rossz szokásaim között. Éppen ezért, ennek a gondolkodásbeli változásnak megvannak a gyakorlati következményei is életünkben. Világosan kitűnik ez Pál szavaiból: „...levetkezték ama régi élet szerint való ömbert, mely meg van romolva a családság kívánságai miatt. Megújuljatok pedig a ti ketek elméje szerint, és felöltözték amaz új embert, mely Isten szerinti teremtett igazságban és valóságos szentségben.” (Ef 4:22, 24)

Az évek során – főként, ha valaki idősebb korában tér meg – életünkben felgyűlnek a rossz szokások, amelyek emberünkhöz tartoznak. Ezeket kell *levetköznünk*, és helyükbe újakat kell felvennünk. Az előbb említett igeveres után Pál azonnal gyakorlati témákra tér át: hazudozás, harag, lopás, erkölcstelen és hiábavaló beszéd, káromkodás. A régi szokásokat – hazudozás, lopás, stb. – új szokások kell, hogy felváltsák. „Levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, kiki az ő felebarájjával...” (Ef 4: 25) Abba kell, hogy hagyjuk a hazudozást, s ez nem csupán azt jelenti, hogy könnyebb helyzetekben nem hazudok, hanem, hogy megtanulok mindig igazat mondani, még ha ez káromra is lesz.

Életünk alapján véve három területen zajlik le: a családban, a munkahelyen (ill. iskola, egyetem) és a gyülekezetben. Tehát ezeken a területeken a megtérésünknek a következményei meg kell, hogy látszódjanak. Nézzük meg röviden ezeket a területeket:

A családban

A Szentírás beszél a családról és a családban élők kötelességeiről.

A férfinak kettős szerepe van a családban: férj és apa. A megtért férfi tudja, hogy felelős családjának testi és lelki szükségleteiért. Ez azt jelenti, hogy mindent megtesz azért, hogy a családjának meglegyen a mindennapi kenyere és mindennapi lelki tápláléka. Ő a felelős feleségének és gyermekeinek testi és lelki szükségleteiért.

A megtért férj igyekszik úgy szeretni feleségét, mint a saját testét. (Ef 5:28) Amint arra törekszik, hogy semmi kárt ne tegyen saját testében, hanem inkább ápolja azt, úgy igyekszik arra is, hogy feleségét meg ne sértse, hanem inkább ápolja őt. Figyel feleségére, szem előtt tartja azt, hogy érzékenyebb, törékenyebb, ezért óvatosabb vele szemben. Időt szentel a vele való beszélgetésre, megkérdezi a nap eseményeiről, igyekszik leszokni azokról a szokásairól, amelyek a feleségét idegesítik. Finoman, szelíden beszél vele, ugyanakkor meghallgatja őt is.

A megtért apa számol azzal, hogy gyermekeinek lelkük is van, amit éppen úgy táplálni, erősíteni, gondozni kell, mint a testüket. Nem nyugszik meg annyival, hogy gyermekeinek megvásárolja azt, amire szükségük van, hanem leül velük beszélgetni, és az Úr félelmére vezeti őket. Beszél velük is arról, hogy Megváltóra van

szükségük. Összehívja családját, hogy együtt imádkozzanak és tanulmányozzák az Úr Igéjét.

A nőnek is kettős szerepe van: feleség és anya. Mint feleség tudja, hogy segítőtársként adott a férje mellé, ezért igyekszik elkerülni azt, hogy segítség helyett akadály legyen férje életében. Nem akarja átvenni a vezetést a családban, hanem segíti férjét, hogy betöltsé szerepét a családban. Megtalálja a megfelelő pillanatot, amikor a férjével egy problémát meg akar beszélni. Nem zsémbel, hanem elmondja szelíden a panaszát és kérését. Igyekszik otthonossá, tisztává és meleggő tenni a lakást, hogy férje örömmel menjen haza.

Mint anya igyekszik az Úrnak nevelni gyermekeit, úgy tekint rájuk, mint Istentől kapott ajándékokra, akiket Istennek kell felnevelni, ahogyan Anna nevelte Sámuel. (1Sám 1:27,28)

A gyermek engedelmisséggel tartozik szüleinek, ezért a megtért gyermek ehhez tartja magát. Nem felesel szüleinek. Nem várja, hogy kétszer szóljanak valamiért. Sőt, anélkül is, hogy szóljanak a szülők, kész megtenni dolgokat. Nem él vissza szüleinek a gyengeségeivel. Szülei iránt való tiszteletét és engedelmisségét nem a szülők viselkedésétől teszi függővé.

A munkahelyen és az iskolában

A megtért ember a puritánokhoz hasonlóan a munkát istentiszteletnek tartja. Nem átoknak, hanem kötelességének tekinti azt. Nem tartja megalázóznak, ha ő csak egy egyszerű munkás tudván azt, hogy Krisztusban nincs szolga sem szabad. (Gal 3:28) Amikor dolgozik, nem a lusta munkatársaira tekint, sem a főnökére, aki gyengén fizet, hanem arra, aki a mennyben van, mindenkinek Bírójára, a szent és igazságos Istenre.

A megtért ember tudja azt, hogy *elhozni* valamit a munkahelyről, lopásnak számít, még akkor is, ha mindenki azt teszi. Ő nem emberekre néz, hanem a mindent látó Istenre.

A megtért főnök elhagyja a fenyegetőzést, az igazságtalanságot és a kegyetlenkedést a munkásaival szemben, tudván azt, hogy Isten előtt nincs személyválogatás. (Ef 6:9)

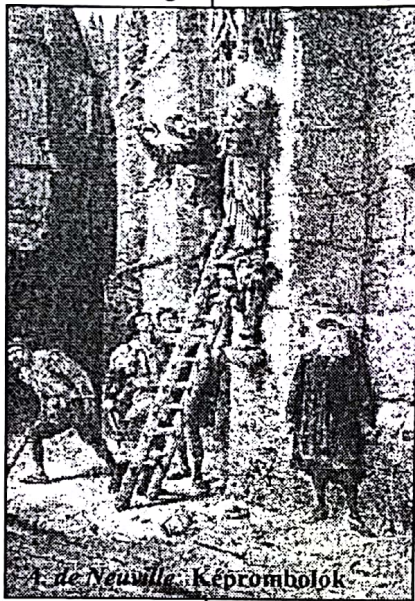
A megtért diák ugyanúgy, mint a megtért munkás, nem az embereknek (tanárnak vagy szülőnek) igyekszik tetszeni tanulásával, hanem Istennek, aki őt megteremtette és megváltotta. A puskázást, mint Isten előtt utálatos dolgot elveti. Nem szemtelen tanáraival szemben, hanem tisztelettudó. Mindig az igazat mondja. Igyekszik segíteni osztálytársain, de nem alkalmazkodik hozzájuk a bűnökben.

A gyülekezetben

Az újszövetségi példa szerint, ha valaki megtért, csatlakozott a gyülekezethez. Ezt olvassuk az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben: „Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel”. (2:47) Ha nem lettek volna megtérések, nem lett volna egyház. Tehát ezen a területen volt talán a legnagyobb következménye a megtérésnek: létrejött az újszövetségi egyház.

Megtérés nélkül nem beszélhetünk egyházzal. Ennek ma is így kell lennie. Ha valaki megtér, csatlakozik az Isten egyházához. De mit tegyen az, aki már megtérése előtt az egyházhoz tartozott? Ilyen helyzetről nem tud a Szentírás. Tartozhat valaki *egy egyházhoz*, de nem *az egyházhoz*. Ugyanúgy, ahogy a zsidók is *egy egyházhoz* tartoztak pünkösd után, de nem a keresztyén egyházhoz, mivel hogy nem tértek meg.

(folytatás a 8. oldalon)

de Neuville: Képrombolók

(folytatás a 7. oldalról)

Ha valaki tagja lesz egy gyülekezetnek, akkor minden igyekezetével azon kell lennie, hogy az egyházat építse, másokat megelőzzön az istenfélelemben, a tiszteletadásban. Kerülje a fölösleges vitatkozásokat, igyekezzen másoknak szolgálni. Erre vonatkozóan számos tanítást találunk Pál leveleiben.

Isten adjon megtért férfiakat, nőket, gyermekeket, hogy ezáltal az Ő neve dicsőíttessék a földön, a családban, a munkahelyen, az iskolában és az egyházban.

Síkó Mihály

Akiket az Úr megtalált...

Amikor Pál és Silás Filippiben járt, találkoztak egy börtönőrrel, aki arról kérdezte őket hogy, hogyan üdvözülhet. Ők ezt választották neki: „*Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj mind te, mind a te házádnépe.*” (ApCsel 16:31) Az alábbiakban két kárpátaljai testvérünk számol be megtéréséről.

1975. április 19-én születtem Izsnyétén, Kárpátalján. Istenről a nagyszüleimtől hallottam, de ők csak egy ítélő, büntető Istenként mutatták be az Urat. Csak olyankor fordultam Istenhez, ha valaki beteg volt a családban.

Az iskolában kitűnő tanuló voltam, és sohasem panaszkodtak rám a magaviseletem miatt. De otthon gyakran tiszteletlenül beszéltem a szüleimmel. Ha megbántottam valakit sohasem kértem tőle bocsánatot.

1989-ben indultak be a hittanórák a helyi református gyülekezetben. Ezeket az alkalmakat mindig nagy érdeklődéssel látogattam. Itt hallottam először Jézus Krisztus eljövételének céljáról, haláláról, feltámadásáról. Egy évvel később, konfirmációm alkalmával elhatároztam, hogy hűségesen fogom követni Jézust. Ettől a naptól kezdve igyekeztem példás keresztyén életet élni, habár nem volt személyes kapcsolat az Úrral. Olvastam ugyan a Bibliát, imádkoztam, elmentem az istentiszteletekre, de rájöttem, hogy nem tudok lemondani bizonyos bűnökről az életemben. Nem tudom magamat megváltoztatni.

Közben eltelt három év, elvégeztem egy hitoktatóképző tanfolyamot, és közben még mindig nem volt élő kapcsolat az Úrral. 1993-ban részt vettem egy keresztyén ifjúsági táborban mint csoportvezető. Már az első napon találkoztam olyan fiatalokkal, akiknek az életük is bizonyította, hogy Krisztushoz tartoznak. Örömtől ragyogott az arcuk, békesség és nyugalom áradt belőlük, és mindenkire szeretettel fordultak. Őszintén, saját szavaikkal imádkoztak.

Megláttam, hogy belőlem mindez hiányzik. Az első estén egy igehirdetés alatt arról hallhattam, hogy a bűneinket le lehet tenni Krisztus keresztyén alá. Utolsó alkalmon az igehirdető a Hóseás 2:18-19 verseit olvasta fel: „*És eljegyezlek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel kegyelemmel és irgalommal jegyezlek el. Bizony hittel jegyezlek el téged magamnak, és megismered az Urat.*”

Ekkor világosodott meg előttem, hogy az Úr nem csak általánosan halt meg az emberek bűneiért, hanem Ő megfizetett minden egyes bűnömért, amivel én megbántottam Istent. Életemben először bántottam igazán a bűneim miatt, amelyeket addig elkövettem. Bocsánatot kértem Jézustól bűneim miatt, elfogadtam, hogy ő megbocsátott nekem.

Jézus Krisztus élő valóság lett számomra, kimondhatatlan öröm és békesség töltötte be a szívemet, bizonyosságot nyertem afelől, hogy örök életem van. Kértem az Urat, hogy ezután Ő uralkodjon az életem fölött, és segítsen, hogy neki tetsző életet éljek. Megtaláltam az életem igazi értelmét, hogy ezután Istennek éljek és másoknak is bizonyosságot tegyek Krisztusról.

Azóta nyolc év telt el. Amit megtérésem előtt nem sikerült elérni, azt Krisztussal az életemben mind megtudtam tenni. Az a vágyam, hogy egész életemben Neki szolgáljak azt tegyem, amit Ő parancsol, bárhogyan is vezessen utamon.

Hálás vagyok az Úrnak azért, hogy megtalált engem, hitet ajándékozott nekem, és gyermekévé fogadott.

Bahus Mária

Hitetlen családban nőttem fel, apa nélkül, két bátyámmal. Csak a nagyszüleim szerettek igazán. Mivel senki sem fegyelmezett, azt tettem, amit akartam. Amikor befejeztem az iskolát, felnőttnak éreztem magam, diszkóba jártam. Nagyon rossz természetem volt, bárkit könnyen megsértettem, sokszor megharagudtam barátnőimre.

Miután az iskolát befejeztem, el kellett mennem dolgozni, hogy pénzt keressek családom számára. Nem tartottam magamat rossz embernek, úgy gondoltam, semmivel sem vagyok különb másoknál. Sohasem jutott eszembe, hogy valaha is keresztyén legyek.

Egy napon megtudtam, hogy barátom balesetet szenvedett és meghalt. Ettől a naptól fogva kezdtem gondolkodni a halál utáni életről. Ezzel kapcsolatban kérdéseket tettem fel a környezetemben élő embereknek. Így kerültem kapcsolatba a Jehova Tanúival is. Különbé-

folyóiratokat kaptam tőlük, amelyekben az állt, hogy el kell hagynom a régi életemet, és új életet kell kezdenem. De ehhez azt is hozzátették, hogy csak akkor üdvözülök, ha a gyülekezetük tagja leszek.

Isten látta, hogy keresem az igazságot, és megmentett a Jehova Tanúitól. Az Úr egy hívő lányt használt fel arra, hogy megtaláljam az igazságot. Ez a lány nagyon különösen viselkedett: évés előtt imádkozott, nem bántott meg másokat, alázatos volt, és boldog volt. Valójában én is erre vágytam. Az is érdekes volt számomra, hogy nem különféle folyóiratokat olvasott, hanem Bibliát. Az *Órtorony* újság tanításaival ellenkező dolgokat mondott, és a Bibliával bizonyította azt, amit tanított. Egyre jobban érdekelt: Vajon kinek van igaza? A lány mindig azt mondta nekem: „*Olvasd a Bibliát, és Isten megmutatja neked az igazságot.*”

(folytatás a 9. oldalon)

(folytatás a 8. oldalról)

Egy alkalommal ez a lány meglátogatott otthon. Mielőtt beszélgettünk volna, felajánlotta, hogy imádkozzunk együtt. Csodálattal töltött el, hogy úgy beszélt Jézussal, mint a legjobb barátjával. Elmondta, hogy Istenhez csak Jézus Krisztuson keresztül juthatunk. Isten szent, és minden ember bűnös. Ezért csak úgy juthatunk a mennybe, ha megbánjuk bűneinket, és Krisztustól bocsánatot kérünk.

Ettől a naptól kezdve elkezdtem járni az ifjúsági alkalmakra, az istentiszteletekre, és olvasni a Szentírást. Isten az Igéjén keresztül szólt hozzám, és minden kérdésemre választ adott. Egyik ifjúsági alkalmon eldöntöttem, hogy imádságban kérem Jézus Krisztust, hogy tisztítson meg minden bűnemtől. Az Úr az Ézsaiás 43:1 által így szólt hozzám: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy.”

Ezután az életem gyökeres változáson ment keresztül. Napról-napra boldogabb lettem, sok új barátot szereztem, akik olyannak fogadtak el, amilyen vagyok. Megváltozott a családomhoz való viszonyom is. Imádkozom azért, hogy ők is megismerjék Krisztust, és megmeneküljenek Isten haragjától. Az Úr folyamatosan formálja az életemet. Amikor komoly problémáim vannak, megosztom azokat Jézus Krisztussal, és Ő segít megoldani gondjaimat. Életem célja az, hogy bizonyosságot tegyek Krisztusról, hogy mások is megismerjék az Ő szabadítását.

Bahus Irén

Egyháztörténelmi szemelvények a megtérésről

Napjainkban nagyon sok téves felfogás terjedt el a megtérés hirdetésével és szükségességével kapcsolatban. Azonban visszatekintve, azt látjuk, hogy a megtérésre való felhívás átítatja az egész bibliai korszakot.

Történelmi utazásunkat az ószövetségi időkkel kezdjük el.

Az Ószövetségben

Az Ószövetségben Isten számtalanszor hívja megtérésre a népet prófétái által. Felfedezhető az, hogy minden ítélethirdetéskor, ott van a szabadulás ígérete is, amennyiben megtérek a bűnösök. Ezt leginkább a fogság előtti prófétáknál olvashatjuk (Ámos, Hóseás, Ézsaiás, stb.). Különösen megragadó a Hóseás 11:1-11.

A megtérésről szóló tanítás a 2Kir 22-23-ban is megtalálható, amikor Jósias megtérésre vezeti a népet.

Az Újszövetségben

Már az Újszövetség kezdetén találkozunk a megtérésre való felszólítással. Keresztelő János igehirdetéseinek központi üzenete a megtérésre való felhívás. (Máté 3:1-12). Urunk, Jézus Krisztus is hirdette a megtérés szükségességét. Egyik legjobb példa erre a tékozló fiú története.

Lukács evangélista leírja, hogyan prédikálták a megtérést az első keresztyének (az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben). Pálnál is olvasunk a megtérésről. János evangélista azonban soha nem használja ezt a kifejezést. Azért nem használja, mert a megtérés előidézőjére hívja fel a figyelmet: az újjászületésre.

Az egyházatyák kora

Az újszövetségi idők után az egyházatyák kora következik. Római Kelemen a korintusiaknak írott első levelében a 7. fejezettől a 13. fejezetig a megtérésről beszél.

Justyn Mátír az ő első apológiájában beszél a megtérésről, külön kihangsúlyozva Krisztus Urunk erről szóló tanítását. Irenaeus egyházatyája a megigazulás kapcsán beszél róla.

Az egyházatyák, akárcsak Krisztus, fontosnak tartották a megtérést. Kisebb nagyobb kivételekkel a megtérés szó alatt, a bibliai megtérést értették. Ez az értelmezés rohamosan

eltorzult a püspöki egyház uralmának megerősödésével. A hierarchia kialakulásával az egyház vezetői elfordultak a bibliai tanítástól. Azonban voltak kivételek is, mint Ágoston, Atanáziusz, stb.

A középkorban

A Római Katolikus Egyházban legtöbbször az egyházba való bekeresztelkedést, vagy az egyház tanainak elfogadását nevezték megtérésnek. Ez már lényegesen eltér a bibliai tanítástól. A bűnös odament a paphoz, és miután megvont penitenciát kapott. Miután véghezvitte a kapott feladatot, élhetett tovább bűnös életmódjában.

Mivel a hangsúly a cselekedeteken volt, kimaradt a megtérésről szóló tanítás. Tulajdonképpen a középkori egyház egy sákramentumot faragott ebből a szóból.

A reformáció idején és utána

A reformátorok visszaállították a szó eredeti jelentését, tanították a bibliai megtérést és megigazulást. A reformációtól napjainkig a hitvalló gyülekezetek vallották a megtérés szükségességét, és erőteljesen hirdették azt. A reformáció idejét követő ortodoxia megüresítette ezt a tanítást a bibliai tartalmától.

A reformációt a *fevilágosodás* követte, amely mozgalom elhozta a sötétséget Európa számára. Isten elleni lázadás, deizmus, francia forradalom, mind a *fevilágosodás* számlájára írható. A bűnös ember még nagyobb sötétségbe hajszolta magát, és istentelensége odavezetett, hogy már nem volt hajlandó megtérésről beszélni. A modern teológia szerint szintén nincs szükség megtérésre, mert végül úgy is mindenki üdvözüli. Ezt a tanítást kezdték vallani sokan a protestánsok közül is, akik a tolerancia jegyében mindent megengedettek tekintettek.

Ma, amikor megtérésről beszélünk, sokan egy egyházba való betérésre gondolnak. A keresztyéneken látható fásultság egyik oka a megtérésről való beszéd hiánya. Ott, ahol prédikálva van a megtérés, ott van bűnökből való szabadulás is. Bárcsak életünk és szavaink hitelesen szólítanak fel másokat a valódi megtérésre.

Curcubet Gábor

Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket

Az első kérdés, amit meg kell válaszolnunk ebben a témakörben, az, hogy egyáltalán szükséges-e a gyermekek evangélizálása? Sokan azon a véleményen vannak, hogy ez nem szükséges.

Egyesek szerint azért nem szükséges a gyermekek evangélizálása, mert a gyermekek ártatlannak születnek, és csak később, a rossz környezet hatására romlanak meg. Mindannyiunk számára ismerős ez a mondás: „*ártatlan, mint egy kisgyermek*”. Azonban a Biblia tanítása szerint a gyermekek is Ádám leszármazottaiként, bűnös természetűek születnek. Ebből fakadóan ők is, mint minden bűnös, Isten haragja alatt vannak, amíg meg nem ismerik Isten Krisztusban felénk nyújtott kegyelmét. Emiatt van szükség a gyermekek evangélizálására is.

Az a megközelítés, hogy a gyerekek ártatlannak születnek, helytelen és teljesen idegen Isten Igéjétől. Másfelől, akinek van gyermeke, az nagyon jól tudja, hogy soha nem kellett semmi rosszra tanítsa, és mégis már egész kis korában nagyon jól elboldogult ezen a területen. A kis gyermekeket az intelligenciájuk és az erejük korlátozzák ugyan a bűnben, de az arra való hajlamuk már születésüktől fogva megvan, és képességeik függvényében szabadon is engedik azt. Növekedésükkel azért válik feltűnőbbé bűnös természetük, mert erejük és intelligenciájuk növekedik, ami hatékonyabbá teszi őket a bűn elkövetésében.

A másik csoport, amely szintén kétségbe vonja a gyermekek evangélizálásának a szükségességét, azzal érvel, hogy a gyermekek képtelenek megérteni az evangéliumot, képtelenek arra, hogy a reménységüket az isteni kegyelembe vessék. Ez a csoport már Jézus földi élete idején képviseltette magát, még a tanítványok körében is, akik, amint azt jól tudjuk, nem látták fontosnak azt, hogy a gyermekek Jézushoz menjenek. (Márk 10:14) Jézus rámutat arra, hogy a gyermekek igenis jöhetnek hozzá, sőt, a felnőttekhez viszonyítva még bizonyos előnyökkel is rendelkeznek az Istenbe vetett bizalom területén, ami nélkül egy felnőtt sem mehet be Isten országába. (Luk 18:17) Ezáltal Jézus arra is rámutat, hogy a gyerekek hozzá való jövetelének a tétje nem más, mint az Isten országába való bemenetel.

Emellett a gyakorlat is azt igazolja, amit Isten Igéje tanít. Számos olyan keresztyén van, akinek az idő és a lelki gyümölcsök is hitelesítik a gyerekkorában meghozott hitbeli döntését, megtérését.

A gyermekek evangélizálása igenis fontos, mert természet szerinti állapotuk szükségessé teszi, és Isten Igéje is támogatja ezt.

A második megválaszolandó kérdés az, hogy milyen eszközöket, milyen módszereket használhatunk e cél elősegítésében?

A felnőttek és a gyermekek evangélizálása között alapvetően nem kell, hogy sok eltérés legyen. Az isteni megoldás a bűn kérdésében, mind a gyermekek, mind a felnőttek számára ugyanaz. „*Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj mind te, mind a te házadnépe.*” (ApCsel 16:31) Nincs külön evangélium a háznép apróbb tagjai számára.

Ugyanaz az evangélium vezetheti megtérésre a gyerekeket is, csak azt esetleg egyszerűbb nyelvezettel, egyszerűbb hasonlatokat használva mondjuk el. Sőt, nagyon sok felnőtt is könnyebben megértene az evangéliumot, ha azt gyermeki egyszerűséggel hirdetnék neki.

Napjainkban sokan próbálkoznak igehirdetés nélkül megtérésre vezetni a gyerekeket, de a Róma 10:14-17-ben leírtak alól a gyerekek megtérése, üdvösségre jutása sem képez kivételt. Ők sem fogják segítségül hívni azt, Akiben nem hisznek, és ők sem fognak hinni abban, Akiről nem hallottak. Ők sem fognak hallani Róla igehirdetés nélkül, mert mindenkire igaz az, hogy: „*A hit hallásból van, a hallás*

A felnőttek és a gyermekek evangélizálása között alapvetően nem kell, hogy sok eltérés legyen. Az isteni megoldás a bűn kérdésében, mind a gyermekek, mind a felnőttek számára ugyanaz. „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj mind te, mind a te házadnépe.” (ApCsel 16:31)

pedig Isten Igéje által”.

Tanítanunk kell tehát számukra is Isten parancsolatait. Erre számtalan helyen felszólít az Ige. Például: „*Ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiadnak fiaival.*” (5Mózes 4:9) „*És ezek az igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben, és gyakoroldj ezekben a te fiaidat.*” (5Mózes 6:6-7) Ha a gyerek meglátja a különbséget saját élete és az Úr elvárása között, akkor Isten törvénye számára is Krisztushoz vezérlő mesterré lehet. Ha nem ismeri az Úr elvárását, akkor nem fogja meglátni azt, hogy bármilyen problémája is lenne az Istennel való kapcsolatában. Következésképpen az evangélium megoldását sem fogja igazán fontosnak, szükségesnek látni.

Gyakran elkövetett hiba, hogy a gyermeket különféle módszerekkel döntésre befolyásolják, mielőtt ő megértene annak szükségességét, fontosságát, mielőtt meglátná Isten törvénye és saját élete közötti nagy különbséget, mielőtt meglátná és átélné elveszett voltát. Az ilyen *megtéréseket*, amelyek az alkalom hangulatának a hatására történnek, sem az utána eltelt idő, sem a lelki gyümölcsök nem igazolják.

Akik következetesen próbálnak lenni az ilyen módszerekben, azok gyakran beszélnek olyan megtért és üdvösséggel rendelkező gyerekekről, akiknek az életében semmilyen változás nem észlelhető, sok esetben még évtizedek után sem. Valamikor, egy felnőtt után ismételve elmondtak egy imát, egy alkalom végén felemelték a kezüket, és hívökké nyilvánították.

Az ilyen *megtérések* bibliai értelemben nem nevezhetőek megtérésnek. A Szentírásban a megtérés – az Istenhez fordulás – együtt jár az életvitel megváltoztatásával. *Elfordulunk a bűntől, odafordulunk Istenhez, hogy ezután az Ő akaratát cselekedjük.* Mindez csak hit által történhet meg, és az élő hitnek cselekedetei is vannak. A cselekedetek nélküli hit, halott hit, amely nem üdvözít, és egyenértékű az ördögök hitével. (Jak 2:19)

(folytatás a 11. oldalon)

(folytatás a 10. oldalról)

Saját gyermekeink evangélizálásában a fegyelmezés is lehet egy eszköz, amely megtérésre indítja őket. Az Ige szerint a fegyelmezés egy eszköz a gyermek pokoltól való megmentésében. (Péld 23:14) Azonban fontos megjegyezni, hogy a Szentírás szerint a fenyítés nem helyettesíti a megtérést, és megtérés nélkül senki sem menekülhet meg a bűn büntetésétől.

Gyermekeink életében a neveléssel és a fegyelmezővel korlátok közé szoríthatjuk ugyan a bűnt, de a bűnös természetükön nem változtathatunk. A gyerekek bűnös természetének az egyedüli megoldás a megtérés, a Krisztusban megújult élet. A helyesen gyakorolt fegyelmezés azonban egy eszköz lehet az evangélium hirdetésében.

A bűn negatív következménye (jelen esetben a fenyítés) arra buzdíthatja a gyermeket, hogy megoldást keressen a bűntől való szabadulásra, és ennek függvényében mérlegelje a számára felajánlott isteni megoldást.

A saját életemet vizsgálva, visszaemlékszek egy időakra, amikor elég nagy fegyelmi gondok voltak az életemben. A szüleim részéről megtörtént a fegyelmezés, és elkeseredésüket látva, komolyan elhatároztam, hogy megváltozok. Természetesen nem sikerült az Ádámtól örökölt

bűnös természetemen változtatnom, de ha valaki akkor beszélt volna nekem a Krisztusban való szabadulás lehetőségéről, feltehetőleg örömmel ragadtam volna meg ezt a megoldást.

A gyerekek életében is a valódi megtérésnek látható jelei vannak. Igaz, hogy ingyen kegyelemből, hit által, egyedül Krisztus érdeméért üdvözülünk, de az élő hit „megtéréshez illő gyümölcsöket terem” Isten dicsőségére.

A gyerekek megtérésének több *előnye* is van a felnőttekével szemben. Nekik nem kell évtizedeken át, jól begyakorolt, életmóddá vált, bűnös szokásokat elhagyniuk. Ugyanakkor még előttük áll az élet néhány nagy döntése – pályaválasztás, párválasztás, stb. –, amelyeket sokkal jobb meghozni az Ige fényében, ellentétben azokkal a felnőttekkel, akik e döntéseket megtérésük előtt hozták meg, és sok esetben utólag kínos reformokat kellett, hogy hozzanak ezeken a területeken.

Engedjük Krisztushoz jönni a kisgyermeket! Nemtörődésünkkel, hallgatásunkkal, érdektelenségünkkel ne akadályozzuk őket ebben!

Szász Attila

PAPFI - GAZFI

Avagy: idősb Szikszai György békési prédikátor úr értelmes levele a debreceni kollégiumban tanuló fiához, ifjú Szikszai György togatushoz.

Fiam!

A mai napon kézbe vettem a híradást arról, hogy immár a hetvenegyedik büntetést kellett kiszabni reád. 1753-tól, mikor az oskolába béirattalak, máig, 1761-ig hetvenegyszer kellett fenyítéket szabni reád, különbnél különb ocsmány vétkeid miatt. Büntettek dohányzásért sokszor, vesszőztek úrságért, fegyelmeztek káromkodásért, templomkerülésért és – orcapirulással írom le – hogy még orzásért is. Immáron a Tíz Parancsolat minden átalhágását megmívelted, egy kivételével: eddig még nem öltél, de úgy vélem, hogy rövidesen ezt a vétket is elköveted, mert Anyádnak meggyötört szívét bizony hamarosan megöled, hiszen minden gyalázatos teted egy-egy törnek beledöfése fájó szívébe. Bizony ölni is fogsz, ha így folytatod.

Vigasztalgotom szegény anyádat s mondom néki: „Sok istenfélő kegyes embereknek voltak elfajult rossz gyermekeik eleitől fogva. Mindjárt Ádámnak vala egy gyilkos Káinja, a kegyes Noénak egy csúfoló, átkozott Kámja; az istenfélő Izsáknak egy hitetlen kapzsi Ésauja s a kegyes Dávidnak egy reá támadó Absolonja és a maga húgán erőszakot tévő Ammonja. Az istenfélő Jákóbnak többnyire minden fiai anyjokat kesergető gonoszok voltak. A kegyes Éli pap fiai mily istentelenek voltak! Ezek s több ezekhez hasonló kegyes emberek hordozták az elfajult rossz fiak miatt való nehéz keresztet, ezeknek társaságába valók hát ma is, kik ezt viselik.”

Így vigasztalgotom őt, aki csak sirni tud feletted. Szeme csurgó kútjő lett éretted, nyögve hordja keresztjét, amit te tettél reá, te feslett erkölcsű rossz gyermeke. Arcra borulva sirat és imádkozik érted, mint ama Monica asszony. Augustinus édes-

anyja és gyakorta mondja: „Óh, minek előtte meghalnék, bár láthatnám gyermekemet olyan állapotban, melyben remény-ségem lehet afelől, hogy ő az emberi társaságnak és a szent ekklesiának mocska nem léssen...” Mert bizony, bizony most mocskok vagy óh elvetemedett, tékozló fiú. Sok testvéreid együttvéve milliomodannyit nem keserítettek bennünket, mint te. Még a harangozóm, Mihály is azt mondja rólad: – Soha nem véltem, hogy egy papfi ilyen gazfi lehet, mint Gyuri úrfi!

És hozott egy olyan somfa botot, nékem ajándékozván, számodra, hogyha én azt kipróbálom rajtad, úrvén belőled a sáitánt, bizony meg fogod emlegetni még aggastyán korodban is, ha ugyan addig Isten kedvező kegyelméből megmenekülsz a budai hóhér kötelétől, te elvetemült, ocsmány, földterhe gyermek..

Ezt a levelet 1761. március 10-én vette kézhez Debrecenben Szikszai togatus s olvasta komor arccal a kis diák-szobában. A levél alján nem volt aláírás, a felindult apa elfelejtette tán, csak valami folt látszott ottan. Azt sokáig nézte. Az apja, vagy az anyja könnyecseppjének nyoma lehetett talán.

Azon az estén hiába várták a „Pávamadár” kocsmában a togatus barátai, piros bor és piros lányok mellett. A dévaj tobzódásból elmaradt a prédikátorfi. A születesomorító „gazfi”. És míg társai, tivornyázva bálványoztak ott a testnek, addig ő nyitott szemekkel nézte, ágyán fekve, nézte nézte az éjszakát. Fekete volt az, mint a bűnei.

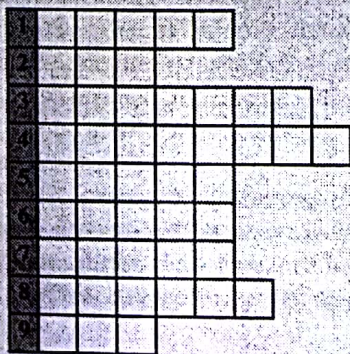
(Részlet Dr. Szabó Lajos, Szikszai György életének rövid története című művéből)

folytatjuk

Heti szolgálati alkalmak gyülekezeteinkben

Helység	Kapcsolat	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
Budapest	Zoltán Zsolt 06-1-322-93-17		19.00 IB				11.00 IT 17.00 FB
Miskolc	KGTMI 06-46-412-558	18.00 IB	17.00 FB				10.00 IT 18.00 IT
Barót	Tókos Sándor 067-377-369	18.00 IB		18.00 FB			11.00 IT
Brassó	Sikó Mihály 068-328-278		18.00 IM	18.00 FB		17.00 IB	11.00 IT 17.00 HIT
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 094-307-550			19.00 FB		11.00 IB	10.00 IT 19.00 FB
Rava	László Lehel 065-143-462						13.00 IT 16.00 FB
Marosvásárhely	Kovács Kálmán 065-160-701						10.00 IT 18.00 FB
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 094-307-550		19.00 FB				12.00 IT
Szamosújvár	Szász Attila 092-459-594			19.00 FB		14.00 IB	11.00 IT
Szatmár	Vincze N. László 093-125979				19.00 FB		17.00 IT
Szék	Vigh István 064-228-261		20.00 FB		20.00 FB		10.00 IB 11.00 IT 17.00 FB
Székelykeresztúr	Curcubet Gábor 094-246-095					16.00 FB	
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 094-246-095		19.00 FB		19.00 FO		10.00 IT 11.00 HIT 16.00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 065-577-592						10.00 IT 16.30 IB
Vulkán	Zólya Csaba				17.00 FB	17.00 FB	10.00 IT
Beregszász	Demeter Géza 0314-124-639		16.00 FB				10.00 IT
Kukja	Demeter Géza						13.00 IT
Gát	Demeter Géza	16.00 FB					
Izsnýéte	Demeter Géza					18.00 FB	

IT – istentisztelet; FB – felnőtt bibliaóra; IB – ifjúsági bibliaóra; FO – fórumbeszélgetés; HIT – hitvallás tanulmányozás; GYIT – gyerekistentisztelet

Keresztrejtvény gyerekeknek

1. Ki volt az a szerencsés ember, aki királyi jutalmával nem volt megelegédve? (1Kir 9:12-13)
2. Ebben főzték meg az áldozati húst (1Sám 2:13-14)
3. Ki volt az a királyfi, aki elűzte istenfélő apját? (2Sám 15:14)
4. Ki volt Keresztelő János apja? (Lk 1:59)
5. Ez a próféta ölte meg a Baál prófétaikat (1Kir 18:40)
6. Melyik gonosz embernek szökött meg két rabszolgája? (1Kir 19:18)
7. Jézus egyik tanítványának a neve (János 20:24)
8. Jób egyik barátjának a neve (Jób 4:1)
9. Ő kente be szurokkal készítményét (1Móz 6:13-14)